

ת"פ 30325/07/15 - מדינת ישראל נגד ארז עזרא סעד

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 30325-07-15 מדינת ישראל נ' סעד
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם ארז עזרא סעד

הכרעת דין

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו חבלה ברשלנות בניגוד לסעיף 341 בחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), והיזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיף 452 בחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלונן מר יעקב וקנין (להלן: "**המתלונן**"), מתגוררים בבניין משותף ברחוב שמעיה באלעד. בין השניים התגלעה מחלוקת הנוגעת לתוספות בניה שנבנו על ידי כל אחד מהם.

ביום 22.02.15 בשעה 08:40 לערך, ניסה המתלונן לנתק מקיר גג הבניין סולם חירום אשר הנאשם קיבע לקיר. או אז יצא הנאשם מחלון דירתו וטיפס במעלה הסולם בכיוון הגג. משהבחין בו המתלונן, מיהר להיכנס לדירתו דרך דלת זכוכית, ונעלה. בתגובה היכה הנאשם בחוזקה בדלת וניפץ את הזכוכית. המתלונן נפגע מהזכוכית שהתנפצה, ונגרמו לו חבלות מדממות במצחו ובאפו.

הנאשם אישר בתשובתו לכתב האישום, כי הוא אכן מתגורר עם המתלונן בבניין משותף, וכי קיים ביניהם סכסוך אשר לתוספות בניה. הנאשם כפר בשאר העובדות הנטענות, וטען כי כלל לא התרחש אירוע בינו לבין המתלונן ביום 22.2.15, וכי לא עלה אל הגג באותו מועד.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדים, התרשמתי מהם באופן בלתי אמצעי, ובחנתי את טענות הצדדים, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה את הנטען כנגד הנאשם מעבר לספק סביר. להלן נימוקיי.

הצדדים מסכימים כי המתלונן והנאשם מתגוררים באותו בניין, כאשר הנאשם מתגורר בקומה השניה, ואילו המתלונן

מתגורר בקומה השלישית, מעל הנאשם. כך גם מוסכם על הצדדים כי במהלך השנים בנה הנאשם תוספת בניה לביתו, וכי על גג תוספת הבניה מבקש המתלונן לבנות חדר נוסף לביתו, והוא כבר ריצף את רצפת התוספת כהכנה לבניית החדר, וקבע דלת זכוכית בביתו, ממנה ניתן לצאת אל גג תוספת הבניה (להלן: "דלת הזכוכית"). סביב השאלות בדבר זכות השימוש בתוספת הבניה, איזה סכום על המתלונן לשלם לנאשם כדי להשתמש בתוספת הבניה, ואם השימוש של המתלונן במקום גורם נזקים לדירתו של הנאשם, מנהלים הצדדים דיונים בבתי דין צדק שונים.

עוד יובהר, כי לארוע הנטען לא היו עדים, ואולם גרסת המתלונן נתמכת במספר ראיות מחזקות, כפי שיפורט להלן.

המתלונן, מר יעקב וקנין, העיד כי ביום שישי, יומיים קודם לארוע מושא כתב האישום, קיבע הנאשם סולם מדירתו בקומה השניה, דרך החלון, אל גג תוספת הבניה, סמוך לפתח דלת הזכוכית. בשבת ביקש המתלונן מאחד השכנים בבניין, כי יפנה אל הנאשם ויבקש ממנו להסיר את הסולם, ואולם הנאשם לא עשה כן. המתלונן העיד בכנות כי אינו זוכר אם השכן, ממנו ביקש לפנות אל הנאשם, עדכן אותו בתגובת הנאשם טרם הארוע.

מכל מקום, נוכח אי הסרת הסולם, החליט המתלונן ביום 22.2.15, בשעות הבוקר, לנסות להוריד בעצמו את הסולם שקיבע הנאשם. מששמע הנאשם שהוא מתעסק עם הסולם, יצא דרך חלון הבית וטיפס על הסולם כשהוא ממלמל דברים. המתלונן העיד כי טון המלמול נשמע מאיים, אף שלא ידע מה בדיוק נאמר. הוא תיאר את הפחד שאחז בו במהלך עליית הנאשם אל הגג, וכתוצאה מכך נכנס המתלונן בריצה לביתו, ונעל את הדלת. או אז ניסה הנאשם למשוך את הדלת, וניפץ את הזכוכית כך שזכוכיות התעופפו לעבר המתלונן, ואחת מהן אף גרמה לו לדימום במצחו. המתלונן רץ בצרחות לעבר אשתו שישבה בסלון הבית, ומססיפר לאשתו את שהתרחש, הזעיקה זו את המשטרה, וגם שכנים יצאו למשמע הצעקות. לדברי המתלונן, בעקבות האירוע היה בטראומה מתמשכת, וכך גם בני ביתו, וילדיו אף סירבו לישון במקום.

המתלונן תיאר כי בינו לבין הנאשם היו מחלוקות ממוניות שהתבררו בבתי דין שונים, ויחד עם זאת טען כי ניסה לשמור על יחסי שכנות טובים עם הנאשם, ובכלל זה שלח לו משלוח מנות בפורים והזמינו לביתו כשנולד לו בן. עם זאת, הוא העיד כי לעיתים מתנהל הנאשם כמי שאינו שולט על עצמו, וכך, תיאר, בעת שדיינים היו בביקור בביתו על מנת לעמוד על המחלוקת שבין הצדדים, נכנס הנאשם אל הדירה ואף לקח דפים מהסלון ללא הסכמתו.

עם זאת, המתלונן הכחיש את טענת ההגנה לפיה התלונן במשטרה כקלף מיקוח לענין התשלום בגין תוספת הבניה. כן הכחיש באופן נחרץ את הטענה כי שלח שכנים למסור לנאשם כי אם יוותר על חלק מהסכום, יבטל את התלונה. לא למותר לציין כבר עתה, כי לו היתה נכונה הטענה, והמתלונן אכן ביקש משכנים בבנין להעביר לנאשם את המסר כי יבטל את התלונה אם הנאשם ימחל לו על חלק מהתשלום המבוקש, מצופה היה כי הנאשם יבקש להעיד מי משכנים אלו. ואולם אף אחד מהשכנים לא הובא לעדות על ידי ההגנה.

נתתי אמון בעדות המתלונן בפניי. מאמינה אני לגרסתו כי סבר שניתן לתחם את המחלוקת לתחום הממוני בלבד, ומשום כך, עד לארוע המתואר ניסה לשמור על יחסי שכנות טובים. **התרשמתי כי הוא דייק בדבריו, אישר לגבי פרטים מסוימים כי אינו יודע כיצד התרחשו, וכך גם לא העצים ואישר כי הנאשם לא הכה אותו ולא נגע בגופו באופן ישיר. ביושר השיב כי אינו יודע מדוע עזב הנאשם את המקום לאחר ניפוץ הזכוכית, ושיער כי כך עשה בשל צעקות השכנים, וכי ניפץ את הדלת מתוך עצבים, משלא הצליח לפתוח אותה.**

מקבלת אני כמהימנה את גרסת המתלונן כי לא הבין מה בדיוק מלמל הנאשם, אולם התרשם מאופן הדיבור ומהטון כי מדובר במלל מאיים. מטענות ב"כ הנאשם עלה כי במשטרה מסר המתלונן שבעת ניפוץ הדלת אמר לו הנאשם "אני אראה לך מה זה", וגם בכך יש כדי לאשר כי המלל אכן נשא בחובו איום.

כמצוין לעיל, לגרסת המתלונן מספר תימוכין:

בהסכמת הצדדים הוצהר לפרוטוקול כי **גובה הודעת המתלונן מיום האירוע ציין כי הוא מבחין בחתך מדמם על עין ימין של המתלונן.**

כן הוגשה בהסכמה תעודה רפואית של המתלונן מיום האירוע (ת/2), ממנה עולה כי **נמצא פצע במצח ימין כשבתוכו חלק של זכוכית ושאריות קטנות של זכוכית על הקרקפת.** הרופא הבודק ציין כי המתלונן נמצא במתח נפשי גבוה "עם רעידות".

רס"מ משה קאלו, אשר שימש כסייר המשטרה באלעד בעת הארוע, העיד כי פגש במתלונן וראה את אפו זב דם, וכך גם את מצחו. הוא הבחין בדלת זכוכית מנופצת עם שברי זכוכיות של הרצפה (ר' גם דו"ח הפעולה מיום האירוע, ת/6). כן עולה מהדו"ח, כי המתלונן תיאר בפני השוטרים כי באמצעות חפץ שלא זוהה על ידו, שבר הנאשם את דלת הזכוכית.

גם התמונות שהוגשו בהסכמה (ת/7) מלמדות על פצעים מדממים במצחו ובאפו של המתלונן, שברי זכוכיות מרובים על הרצפה, דלת הזכוכית השבורה, ועל הסולם שהוצב - בסמיכות לדלת הזכוכית.

עוד הוגשה **חשבונית בדבר תיקון הזכוכית, ממחרת הארוע (ת/5).**

כן העידה אשתו של המתלונן, ובדבריה היה כדי לחזק את גרסתו ולהעיד על מצבו הנסער מיד בסמוך למעשה. אבישג וקנין, אשת המתלונן, העידה בדומה לעדות המתלונן, כי ביום שישי הבחינו שהנאשם הניח סולם שהגיע לקומתם, וסברו שהדבר אינו ראוי, בין היתר מאחר שניתן לצפות מאותו מקום על השרותים והמקלחת שלהם. במוצאי השבת דיבר בעלה עם שכן, במטרה שזה יבקש מהנאשם להוריד את הסולם, אולם הדבר לא צלח.

ביום הארוע לא הרגישה טוב ולכן שהתה בבית. בעלה לקח את הילדים למוסדות החינוך, וכשחזר אמר לה כי יוריד בעצמו את הסולם. **לאחר כשתי דקות שמעה "בום", וראתה את בעלה רץ לעברה כשהוא צורח והיסטרי.** בעלה תאר באוזניה את הארוע, אמר לה שהנאשם אחז חפץ בידו ועימו ניפץ את הזכוכית, והיא התקשרה אל המשטרה. בה בעת יצאו החוצה שכנים מהבניין, לשמע הצעקות, ושאלו מה קרה.

בכנות העידה כי לא ראתה את הנאשם מבצע את המעשים הנטענים, אולם כאמור היתה עדה לחרדתו של בעלה, שמעה את הניפוץ, ראתה את הפגיעה בבעלה, וכן תארה את שברי הזכוכיות על שמיכות הילדים, בחדר אשר דלתו נשברה.

העדה העידה כי היא ובעלה לא ניקו את הזכוכיות טרם חזרת הילדים, שכן היו בטראומה ולא תיפקדו. היא הוסיפה כי אף שלא סיפרו לילדים את שהתרחש, הרי שהילדים שמעו אותם מדברים אודות הארוע, ולא הסכימו לישון באותו חדר משך תקופה.

דברים דומים מסרה גם בהודעתה במשטרה, סמוך ליום הארוע (נ/4).

יצוין כי מת/6, דו"ח פעולה מיום האירוע, עולה כי מי שהודיעה למשטרה על האירוע היא אשת המתלונן. בפרטי המקרה נרשם "מישהו ניפץ להם את החלון בבית וכרגע מתעמת עם הבעל... צרחות אימות". על רקע זה, מתקשה אני להבין את טענת ב"כ הנאשם כי ספק אם האישה הייתה בבית במועד האירוע, ולא מצאתי כי ההגנה ערערה בשאלותיה את מהימנות העדה, נוכח התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותה כמתואר לעיל.

אל מול עדות המתלונן והראיות התומכות, העיד הנאשם כי כלל לא עלה אל הגג באותו יום ראשון, אלא ביום שישי בלבד, וכי מעולם לא תקף אף אדם. לעדותו, הוא יוצא בכל יום בסמוך לשעה 8:00 בבוקר אל כולל המצוי בבת ים, וכך עשה גם ביום הארוע.

הנאשם העיד כי כאמור, בינו לבין המתלונן קיים ויכוח כספי ארוך שנים. לטענתו, הוא עצמו בנה כחוק, ואילו המתלונן החל לבנות ללא היתרים - ריצף, יצק ובנה יסודות. כן טען כי בשל הבנייה הבלתי חוקית של המתלונן נגרמו רטיבויות וסדקים בקירות דירתו (התמונות שהוגשו, נ/6, אכן מעידות על סדקים ורטיבויות בדירת הנאשם). הוא העיד כי ביקש שהמתלונן ישלם עבור ההשקעה אותו השקיע בבנייה, והשניים מצויים במחלוקת על כך.

אשר לסכסוך הקונקרטי סביב הצבת הסולם, אישר הנאשם כי קיבע את הסולם בדיבלים, ולא הסיר אותו גם כשידע שהמתלונן כועס בגין כך. בתוך כך, אישר למעשה את גרסת המתלונן כי המתלונן פנה אל אחד השכנים כדי שזה יבקש מהנאשם להסיר את הסולם, שכן לעדותו בשבת פנה אליו אחד השכנים ואמר לו שהמתלונן כועס בגין הצבת הסולם.

הנאשם העיד כי השאיר את הסולם במקום שכן המתלונן גרם לסתימות. ואולם בהמשך העיד כי לאחר שהמתלונן שילם עבור חלקו בגג, הסיר את הסולם, קרי - לא הסתימות היו המניע להותרת הסולם במקום, אלא העדר התשלום על ידי המתלונן.

עיון בהודעת הנאשם במשטרה, מיום 25.2.15 (ת/1), מלמד כי הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מהארועים, תוך הוספת פרטים בהם איני נותנת אמון. כך, טען הנאשם כי ביום שישי, קודם למועד הארוע הנטען, עלה אל הגג דרך החלון כדי לפתוח נזילה, לאחר שהתקשר אל המשטרה כדי להודיע כי הוא עומד לעלות אל הגג, אף שלדבריו "אצלם" לא פונים למשטרה. הנאשם לא העיד בפניי אודות שיחה שכזו למשטרה, ולא ברור מדוע לשיטתו עליו להתקשר אל המשטרה ולהודיע שהוא עולה אל הגג, אם מדובר בשטח שלו בו הוא זכאי להשתמש, וכש"אצלם" כלל לא פונים למשטרה.

כשעומת הנאשם עם הפגיעות בפני המתלונן במועד הארוע, השיב כי אשתו של המתלונן צועקת ומרביצה לו, טענה ממנה חזר במהלך עדותו בפניי.

אף האירוע הנטען באשר לביקור הדיינים בביתו של המתלונן והעובדה כי הנאשם התנהג במהלכו בניגוד למקובל, קיבל אישור בהודעת הנאשם במשטרה, בה מסר כי נכנס אל בית המתלונן ללא הסכמתו, וכי המתלונן ביקש ממנו לצאת מהמקום.

עוד יצוין, כי מת/6, דו"ח הפעולה מיום האירוע, עולה כי אחד השוטרים שוחח בשלב מסוים עם הנאשם, וזה מסר כי הוא בפגישה ויגיע בעוד כשעתיים לתחנת המשטרה. חרף זאת, לא נחקר הנאשם ביום האירוע. בעדותו טען כי הגיע אל התחנה באותו יום, ואולם התבקש לשוב במועד אחר. יוטעם כי אף אחד מהשוטרים לא עומת עם טענה זו של הנאשם,

לפיה הגיע למשטרה במועד האירוע ואולם התבקש על ידי השוטרים שלא להיחקר.

נוכח מכלול המתואר לעיל, לא נתתי אמון בעדות הנאשם. גרסתו אשר לארוע המתואר בכתב האישום לא היתה משכנעת, והתרשמתי כי במשטרה ובבית המשפט טען טענות שאינן מדוייקות, בנסיון להרחיק את עצמו מהמתואר. כך בטענה כי הנאשם נפגע בפניו שכן הוכה על ידי אשתו, וטענתו כי התקשר אל המשטרה כדי להודיע כי הוא עולה אל הגג - טענה אשר כאמור לא נטענה בפני מי מהשוטרים שהעידו בפניי. כן התרשמתי כי הנאשם ניסה להשחיר את פני המתלונן באמצעות הגשת מסמכים מבתי הדין והצגת טיעונים הנוגעים למחלוקת הממונית, ואשר אינם עוסקים באופן ישיר בארוע שבפניי.

קעד אליבי העיד מר ישראל יצחק. לדברי העד, עד לפני מספר חודשים נסע בכל בוקר ברכבו של הנאשם אל הכולל בבת ים, והשניים נהגו לצאת מאלעד בשעה 8:10.

יאמר כבר עתה, כי העד אישר שהיו מקרים בהם נסע באוטובוסים או עם אדם אחר, ולא שוכנעתי כי יש ביכולתו לזכור כי אכן נסע דוקא עם הנאשם ברכבו ביום הארוע.

זאת ועוד, בחקירה נגדית נשאל העד באשר לבעלות הנאשם ברכבו, והשיב כי הנאשם מחזיק ברכב מסוג קיה כ-5 שנים. לאחר שנטען בפניו כי רכב הקיה נמצא בבעלות הנאשם רק משנת 2014, השיב כי אולי לא מדובר ב-5 שנים אלא ב-4, וזאת אף שמשנת 2014 חלפו שנתיים בלבד.

בנסיבות אלו, לא נתתי אמון בעדות עד ההגנה. עדות העד כי הוא נוסע עם הנאשם יום יום במשך 5 שנים, וחרף זאת לא ידע כי הנאשם רכש רכב רק לפני כשנתיים, כפי שעלה מדו"ח בעלויות ברכבים אותו הגישה המאשימה, אינה מהימנה. מהדו"ח נלמד כי הנאשם רכש את הרכב מסוג קיה בחודש יולי 2014 בלבד, וכי קודם לכן - מאוגוסט 2012 ועד יולי 2014, לא היה בעליו של רכב כלשהו. כך גם לא ביסס העד את טענתו כי אכן נסע עם הנאשם במועד הארוע, שעה שלגרסתו שלו נסע גם באמצעי תחבורה אחרים במהלך התקופה הרלוונטית. מצופה היה כי ככל שהיה לנאשם אליבי, לפיו אכן היה במקום אחר בעת הארוע הנדון, היה מביא לידיעת המשטרה או בית המשפט את קיומה של ראיית האליבי קודם למתן העדות עצמה, למעלה משנה לאחר התרחשות הארוע. נוכח דברים אלו נמצא כי אין בעדות העד כדי לפגום בראיות התביעה.

סיכום ומסקנות

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם באופן בלתי אמצעי, אני מוצאת כאמור כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה.

כאמור, נתתי אמון בעדות המתלונן, אשר נתמכה בראיות רבות. המתלונן אמנם העיד בפניי כי לא הבחין כיצד ניפץ הנאשם את הדלת, ואולם כמתואר לעיל, ביום הארוע עצמו מסר הן לשוטרים שהגיעו למקום והן לאשתו כי הנאשם אחז חפץ בידו, ובנסיבות אלו איני מוצאת כי העדר הזכרון במועד העדות אשר לדרך ניפוץ הזכוכית, פוגע במהימנותו.

טענת ההגנה כי התלונה במשטרה מניפולטיבית, טומנת בחובה את ההנחה כי המתלונן הוא אדם כל כך מניפולטיבי עד כי מתוך רצון להזיק לנאשם, ישבור את דלת הזכוכית שבביתו, יפצע את עצמו, או שהדלת תישבר במקרה, והמתלונן

ינצל את ההזדמנות ובאופן מידי יקים קול צעקה בבניין על מנת שהשכנים ישמעו, וידווח מיד אודות כל האמור למשטרה, בטענת שווא כי מדובר במעשה אותו עשה הנאשם.

יוזכר בהקשר זה כי ההגנה אינה חולקת על אמיתות התעודה הרפואית שהוגשה והמלמדת על פגיעת המתלונן, ועל התמונות המלמדות על הפגיעה במתלונן ובדלת הזכוכית. כאמור, גם השוטרים הבחינו בפצעים מדממים, וכן הוגשה חשבונית המלמדת על תיקון דלת הזכוכית למחרת הארוע.

כל אלו מצטרפים לעדות אשת המתלונן, אשר אומנם לא ראתה את המתרחש במו עיניה, אולם הייתה בקרבת מקום ושמעה חלק מהאירוע. בהמשך ראתה את בעלה רץ לעברה כשהוא מבוהל ופצוע, שמעה מפיו את שהתרחש, וראתה את שברי הזכוכיות על רצפת החדר ועל גופו של בעלה.

מקבלת אני את טענת המאשימה כי אך טבעי הוא שבני זוג נשואים ישוחחו ביניהם אודות אירוע שיש בו מן הטראומה, וכי למעשה לא ניתן לצפות אחרת. התרשמתי כי אין המדובר בתיאום עדויות, והדבר אף נלמד מכך שעדויותיהם לא תאמו זו את זו במלואן.

איני מוצאת מקום ליתן משקל לטענות ב"כ הנאשם בכל הנוגע לאי ניקוי החדר משברי הזכוכיות ולטראומה שנגרמה לילדים הגם שלא היו במקום. נהיר כי המתלונן ואשתו היו נסערים לאחר האירוע, הם נזקקו לפנות הן לאיש מקצוע אשר יתקן את הדלת והן לקבלת טיפול רפואי למתלונן, ובנסיבות אלו ברור כי הילדים נחשפו לאירוע שהתרחש אף אם לא שמעו את כל פרטיו. איני מוצאת כי הטענות בהקשרים אלו פוגמות במהימנותם.

התמקדות ההגנה בסוגיות הנוגעות לזכויות השימוש בתוספת הבניה, ושאלות הנגזרות מסוגיה זו, הינה התמקדות בסוגיות שאינן נוגעות ללב הענין שבפניי, אינן רלוונטיות באופן ישיר לארוע הנטען, והן בבחינת עיסוק בסוגיות שוליות שאינן נדרשות להכרעה שבפניי. כך, שאלות בנוגע למועד עיונו של המתלונן בחוות דעת שהוגשה בבית דין צדק בנוגע לנזקים שנגרמו לדירת הנאשם (חוות דעת שנכתבה שנה לאחר מועד הארוע), מועד ריצוף הגג על ידי הנאשם, החלטות בית הדין בכל הנוגע לסכסוך הבניה, ועוד. אף אם לא דייק המתלונן בעדותו בכל הנוגע להתנהלות בבית הדין ולהיתרים שקיבל מבית הדין להשתמש בשטח המחלוקת, הרי שכאמור שאלות אלו זניחות לשאלה שבמחלוקת, ואך מבססות את שאינו צריך ביסוס - כי בין המתלונן לנאשם הייתה יריבות ארוכת שנים.

התרשמתי כי הנאשם כעס על המתלונן, אשר לשיטתו השתמש בגג אותו הוא בנה מבלי לשלם לו עבור השימוש, ואף גרם על פי הנטען לנזילות בדירתו של הנאשם, נזילות אשר גרמו לילדיו לחלות בדלקת ריאות. על רקע זה, ניתן להבין את כעסו של הנאשם על המתלונן, ומדוע משניסה המתלונן לפרק את הסולם אותו קיבע הנאשם, בערה בו חמתו והוא עלה אל המקום בחמת זעם.

כמפורט לעיל, לא נתתי אמון בגרסת הנאשם, והתרשמתי כי ניסה להרחיק עצמו מהזירה באמצעות טענות שאינן אמת, לא זימן עדי הגנה אשר יכולים היו לשיטתו להפריך את הטענות כנגדו או להטיל ספק במניעיו של המתלונן, ומנגד זימן עד אליבי בו לא נתתי אמון.

נוכח מכלול המפורט לעיל, מצאתי כי גרסת המתלונן מהימנה ונתמכה בשלל ראיות מחזקות משמעותיות. אני מוצאת כי המיוחס לנאשם הוכח מעבר לספק סביר, ולפיכך יורשע בכל האמור בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשע"ז, 29 נובמבר 2016, במעמד הצדדים